

# Китоби Дониёл — Рақами Ҳафтоду Ҳафт

*Ошкор сохтани ҳаммонандии нубувватӣ: Адвентизми Лодикия дар соли 1863 ва типологияи Китоби Муқаддас*

Jeff Pippenger

2024-02-10

Исёни адвентизми Лоудикия дар соли 1863, ба василаи лаънате, ки бар аз нав бино кардани Ерихӯ эълон гардида буд, пешнамун гардидааст.

Ва Ехушаъ онҳоро дар он вақт қасам дода, гуфт: «Малъун бод он мард пеши Худованд, ки бархоста ин шаҳри Ерихӯро бино кунад: бар нахустзодаи худ таҳкурсии онро хоҳад ниҳод, ва бар писари хурдии худ дарвозаҳои онро хоҳад барпо кард». Ехушаъ 6:26.

Исёни исёнкории адвентизми Лаодикия дар соли 1863 бо ин намуна оварда шудааст, ки бинокорон санги кунчиро рад карданд.

Исо ба онҳо гуфт: «Оё шумо ҳаргиз дар Навиштаҳо нахондаед: санге ки бинокорон рад карданд, ҳамон санг сари гӯша шуд; ин аз чониби Худованд шудааст, ва дар назари мо аҷоиб аст?» Бинобар ин ба шумо мегӯям: Малакути Худо аз шумо гирифта шуда, ба қавме дода хоҳад шуд, ки меваҳои онро ба бор меоварад. Матто 21:42, 43.

Исёни лоудисиёии адвентизм дар соли 1863 бо гӯсолаи тиллоии Ҳорун намунавор гардонида шудааст.

Зеро онҳо ба ман гуфтанд: «Барои мо худоён бисоз, то пешопеши мо раванд; зеро дар бораи ин Мӯсо, он марде ки моро аз замини Миср берун овард, намедонем ки ба ӯ чӣ воқеъ шудааст». Ва ман ба онҳо гуфтам: «Ҳар кӣ тилло дорад, бигзор онро қанда бидиҳад». Пас онро ба ман доданд; он гоҳ ман онро ба оташ андохтам, ва ин гӯсола берун омад. Ва ҳангоме ки Мӯсо дид, ки қавм бараҳнаанд; (зеро Ҳорун онҳоро барои расвоии эшон дар миёни душманонашон бараҳна гардонида буд). Хуруҷ 32:23–25.

Исёни адвентизми Лодикия дар соли 1863 бо ду гӯсолаи тиллоии Ёробъом намунавор гардонида шудааст.

Агар ин қавм барои овардани қурбонӣ дар хонаи Худованд дар Уршалим бароянд, он гоҳ дили ин қавм боз ба чониби оғои худ, яъне ба чониби Раҳабъом, подшоҳи Яхудо, хоҳад гашт; ва маро хоҳанд кушт, ва боз назди Раҳабъом, подшоҳи Яхудо, хоҳанд рафт. Бинобар ин подшоҳ машварат карда, ду гӯсолаи тилло сохт ва ба онҳо гуфт: «Барои шумо ба Уршалим баромадан бас аст; инак худоёни ту, эй Исроил, ки туро аз замини Миср берун оварданд». Ва яке аз онҳоро дар Байт-Ил гузошт, ва дигареро дар Дон. 3 Подшоҳон 12:27–29.

Исёни лоадикиягии адвентистон дар соли 1863 бо намунаи он наби аз Яхудо, ки дар миёни хар ва шер мурд, нишон дода шудааст.

Ва баъд аз он ки ӯ нон хӯрд ва нӯшид, барои ӯ, яъне барои он набие ки баргардонида буд, харро зин кард. Ва ҳангоме ки ӯ рафт, шер дар роҳ ба ӯ рӯ ба рӯ шуда, ӯро кушт; ва часадаш дар роҳ андохта шуда буд, ва ҳар назди он меистод, шер низ назди часад меистод. 3 Подшоҳон 13:23, 24.

Исёни адвентизми Лоодикия дар соли 1863, бо даҳумин имтиҳони Исроили қадим, ки оғози саргардонии онҳоро дар биёбон нишон дод, ба сурати рамзӣ пешакӣ ифода гардидааст.

Лекин, ба ҳаёти Худ қасам, ки тамоми замин аз ҷалоли Худованд пур хоҳад шуд. Азбаски ҳамаи он мардуме, ки ҷалоли Маро ва мӯъҷизоти Маро, ки дар Миср ва дар биёбон ба амал овардам, дидаанд, ва инак даҳ бор Маро озмуданд ва ба овози Ман гӯш надоданд, яқин аст, ки он заминро, ки ба падаронашон қасам хӯрда будам, нахоҳанд дид; ва ҳеҷ яке аз онҳое ки Маро ба ғазаб оварданд, онро нахоҳад дид. Аммо бандаи Ман Колеб, азбаски бо ӯ рӯҳи дигаре буд ва Маро комилан пайравӣ кард, ӯро ба замине ки ба он дохил шуда буд, хоҳам овард; ва насли ӯ онро соҳиб хоҳад шуд. Ададҳо 14:21–23.

Ҳаввории Павлус таълим дод:

Ва ҳамаи ин воқеаҳо ба онҳо ҳамчун намунаҳо рӯй дод; ва онҳо барои насихати мо навишта шудаанд, ки бар мо анҷомҳои олам расидааст. 1 Қўринтиён 10:11.

Дар шарҳи он усули нубувватӣ, Хоҳар Уайт гуфт:

«Ҳар яке аз анбиёи қадим барои замони худ камтар сухан гуфтаанд, назар ба замони мо; бинобар ин нубуввати онҳо барои мо эътибор дорад. “Ва ҳамаи ин воқеаҳо ба онҳо ҳамчун намунаҳо рӯй дод; ва барои насихати мо навишта шудаанд, бар қасоне ки поёни оламҳо бар онҳо расидааст.” 1 Қўринтиён 10:11. “На ба ҳудашон, балки ба мо онҳо ба он чизҳо хизмат мекарданд, ки ҳоло ба шумо аз ҷониби онҳое эълон шудаанд, ки бо Рӯҳулқудсе ки аз осмон фиристода шудааст, Инҷилро ба шумо мавъиза кардаанд; чизҳое ки фариштагон орзу доранд ба онҳо назар андозанд.” 1 Петрус 1:12....»

«Китоби Муқаддас ганҷинаҳои худро барои ин насли охир ҷамъ оварда, ба ҳам пайваستاаст. Ҳамаи воқеаҳои бузург ва рӯйдодҳои тантанавии таърихи Аҳди Қадим дар ин рӯзҳои охир дар қалисо тақрор шуда буданд ва тақрор мешаванд». Selected Messages, book 3, 338, 339.

Паёми борони охирин, мувофиқи гуфтаи Ишаё, воқеан паём аст; зеро ӯ нишон медиҳад, ки шарирон аз шунидани он саркашӣ хоҳанд кард, ва он паёмро ӯ «сатр бар сатр» тавсиф менамояд.

Ӯ донишро ба кӣ хоҳад омӯхт? Ва таълихро ба кӣ фаҳмон хоҳад кард? Ба онҳое ки аз шир ҷудо шудаанд ва аз пистон бозғирифта шудаанд. Зеро ҳукм бар ҳукм, ҳукм бар ҳукм; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо ва андаке он ҷо хоҳад буд. Зеро Ӯ ба ин қавм бо лабони лакнатдор ва бо забони дигар сухан хоҳад гуфт; ба онҳое ки Ӯ гуфта буд: «Ин аст оромие ки бо он шумо метавонед хастагонро ором бахшед; ва ин аст таровати тоза»; вале онҳо нахостанд бишнаванд. Аммо каломи Худованд барои онҳо ҳукм бар ҳукм, ҳукм бар ҳукм; сатр бар сатр, сатр бар сатр; андаке ин ҷо ва андаке он ҷо шуд, то

ки бираванд, ва ба қафо афтанд, ва шикаста шаванд, ва ба ۛ афтанд, ва дастгир гарданд.  
Ишаъё 28:9–13.

Аз шаш хатте ки мо нав муайян кардем, ва албатта хатҳои дигаре низ ҳастанд, ки мо ба онҳо ишора накардаем, яке соли 1863-ро таъкид менамояд, ҳамчун анҷоми имтиҳони тадриҷие, ки ба саргардонӣ дар биёбон оварда расонд. Дутои онҳо бар он таъкид мекунанд, ки қавми пешини аҳд канор гузошта шуда, бо қавми нави баргузида иваз мегардад. Яке лаънати барои аз нав бино кардани чизе нишон медиҳад, ки бояд вайрону таркшуда, зери лаънати Худо, ҳамон гуна боқӣ мемонд; ва дигаре лаънати барои бозгаштан ба он ҷое нишон медиҳад, ки рафтани ба он ҷо барои шумо манъ шуда буд. Дутои онҳо намунаҳои тақаллубии ду лавҳаи Даҳ Аҳкомро фароҳам меоранд, ки намояндаи ду лавҳаи Ҳабаққук буданд.

Гӯсолаҳои тиллоии Ҳорун ва Ёробиом тасвири қалбакии рашкро ифода мекунанд, ки қадвали қалбакии 1863-ро намояндагӣ менамуд. Вақте ки якҷо оварда мешаванд, ду шохиди Ҳорун ва Ёробиом таълим медиҳанд, ки ду лавҳаи Ҳабаққук як лавҳаро намояндагӣ мекунанд, ҳамон тавре ки ду лавҳаи Даҳ Аҳком як шариати Худоро намояндагӣ мекунанд. Якҷоя онҳо ба як рамз табдил меёбанд, ки ҳангоми якҷо оварда шудан аз ду иборат аст. Ҳамон динамикаи нубуввати ду лавҳаи шариати Худо дар ду лавҳаи Ҳабаққук низ вучуд дорад, ва якҷоя қалбакиҳои Ҳорун ва Ёробиом ба он падидаи нубуввати мурочиат мекунанд.

Насли аввали адвентизм бо сурати рашк, ки дар боби ҳаштуми Ҳизқиёл омадааст, намунасозӣ шудааст. Рӯъёе, ки дар рӯзи панҷум, моҳи шашум, соли шашум дар боби ҳаштуми Ҳизқиёл оғоз мегардад, то боби нӯҳум идома меёбад, ки дар он ҷо муҳригузориин яксаду чилу чор ҳазор ба тасвир оварда шудааст. Ҳангоме ки хоҳар Уайт ба мисоли муҳригузориин боби нӯҳум мурочиат мекунад, ӯ он сифати ҳислати Худоро низ дар бар мегирад, ки муайян месозад Худо дар насли сеюм ва чаҳорум он қасонеро, ки нофармонанд, доварӣ мекунад. Аз ин рӯ, ӯ ҳақиқатеро, ки бевосита ба амри дуюм вобаста аст, низ ворид месозад, яъне ҳамон амре, ки парастии бутҳоро манъ мекунад, чунон ки гӯсолаҳои тиллоии Ҳорун ва Ёробиом буданд.

«Ва Ӯ ба он марде, ки либоси катон дошт ва давои котибӣ бар паҳлуаш буд, нидо кард; ва Худованд ба ӯ гуфт: Аз миёни шаҳр, аз миёни Уршалим бигзар ва бар пешониҳои он мардоне ки барои ҳамаи зиштиҳое, ки дар миёни он ба амал меоянд, оху нола мекунанд ва фарёд мебардоранд, аломате бинех. Ва ба дигарон дар шунидани ман гуфт: Аз ақиби ӯ аз миёни шаҳр бигзаред ва бизанед; чашми шумо раҳм накунад, ва шафқат нанамоед: пир ва ҷавон, духтарон, кӯдакони хурдсол ва занонро ба кулӣ бикушед; аммо ба ҳеҷ касе ки аломат бар ӯст, наздик машавад; ва аз мақдаси Ман оғоз кунед. Он гоҳ онҳо аз пирони пеши хона буда оғоз карданд.»

«Исо наздик аст, ки курсии раҳмати муқаддасҳои осмониро тарк кунад, то либосҳои интиқомро бар тан намояд ва ғзаби Худо дар доварии бар онҳое фурӯ резад, ки ба нуре, ки Худо ба онҳо додааст, ҷавоб намодаанд. “Азбаски ҳукм бар қори шарирона ба зудӣ иҷро намешавад, бинобар ин дили банди-одам пурра ба бадӣ кардан моил мегардад.” Ба ҷои он ки ба сабаби сабр ва таҳаммули дарозмуддате, ки Худованд нисбат ба онҳо зоҳир кардааст, нарма гарданд, онҳое ки аз Худо наметарсанд ва ҳақиқатро дӯст

намедоранд, дилҳои худро дар роҳи бади худ устувор месозанд. Аммо ҳатто барои таҳаммули Худо низ ҳудудҳое вучуд доранд, ва бисёре аз ин сарҳадҳо гузашта истодаанд. Онҳо аз ҳудудҳои ғайз гузаштаанд, ва аз ин рӯ Худо бояд даҳолат кунад ва шарафи Худо ро дифоъ намояд.»

Дар бораи амӯриён Худованд гуфта буд: «Дар насли чорум онҳо боз ба ин ҷо хоҳанд омад; зеро ки гуноҳи амӯриён ҳанӯз ба камол нарасидааст». Гарчанде ки ин халқ ба сабаби бутпарастӣ ва фасодаш ошкоро намоён буд, он ҳанӯз косаи гуноҳи худро пур накарда буд, ва Худо барои нобудии комили он амр намедод. Мардум мебоист қудрати илоҳиро ба таври равшан зоҳиршуда бубинанд, то ки барои онҳо ҳеҷ узре боқӣ намонад. Офаридгори пурмехр омода буд то насли чорум гуноҳи онҳоро таҳаммул намояд. Сипас, агар ҳеҷ тағйире ба сӯйи беҳбудӣ дида намешуд, доварҳои Ё бар онҳо фуруд меомаданд.

Бо дақиқии беҳато Зоти Беинтиҳо то ҳол бо ҳамаи халқҳо ҳисоб нигоҳ медорад. Дар ҳоле ки раҳмати Ё бо даъватҳо ба тавба пешниҳод мегардад, ин ҳисоб боз хоҳад монд; аммо вақте ки рақамҳо ба андозае, ки Худо муқаррар кардааст, бирасанд, хизмати ғазби Ё оғоз меёбад. Ҳисоб баста мешавад. Сабри илоҳӣ ба поён мерасад. Дигар ба нафъи онҳо ҳеҷ илтиҷои раҳм нахоҳад буд.

«Пайғамбар, ба давраҳои асрҳо назар андохта, ин замонро пеши рӯёи худ медид. Миллатҳои ин аҳд баҳрабардорони марҳаматҳое бесобиқа будаанд. Беҳтарин баракатҳои осмон ба онҳо ато гардидааст, аммо бар зидди онҳо такаббури афзоянда, тамаъҷӯӣ, бутпарастӣ, беэҳтиромӣ нисбат ба Худо ва носипосии разилона навишта шудааст. Онҳо ба зудӣ ҳисоби худро бо Худо мебаранд.»

«Аммо он чи маро ба ларза меоварад, ин воқеият аст, ки касоне, ки аз ҳама бештар нур ва имтиёзҳо доштаанд, ба шарорати ҳукмрон олула шудаанд. Зери таъсири беадолатони атрофи худ, бисёре, ҳатто аз миёни онҳое ки ба ҳақиқат иқрор мекунанд, сард гаштаанд ва аз ҷараёни пурзӯри бадӣ фуру кӯфта мешаванд. Тамасхури умумие, ки бар парҳезгории ҳақиқӣ ва муқаддасӣ рехта мешавад, боис мегардад, ки онҳое, ки бо Худо наздикона пайваст нестанд, эҳтироми худро нисбат ба қонуни Ё аз даст диҳанд. Агар онҳо аз рӯи нур меафтанд ва аз тахти дил ба ҳақиқат итоат мекарданд, ин қонуни муқаддас ҳангоме ки чунин хор шумурда ва қанор гузошта мешавад, барои онҳо боз ҳам гаронбаҳотар менамуд. Чӣ қадаре ки беэҳтиромӣ нисбат ба қонуни Худо ошкортар мегардад, ҳамоно қадар ҳатти ҷудокунанда миёни риоякунандагони он ва ҷаҳон равшантар мешавад. Муҳаббат ба аҳкоми илоҳӣ дар як гурӯҳ ба ҳамоно андоза меафзояд, ки нафрат ба онҳо дар гурӯҳи дигар меафзояд.»

«Бӯҳрон босуръат наздик мешавад. Рақамҳое, ки бо суръат меафзоянд, нишон медиҳанд, ки вақти тафакқуди Худо қариб фаро расидааст. Ҳарчанд Ё ба ҷазо додан ноҳаҷо аст, бо вучуди ин ҷазо хоҳад дод, ва он ҳам ба зудӣ. Онҳое ки дар нур роҳ мераванд, нишонаҳои хатари наздикшавандаро хоҳанд دید; вале онҳо набояд ором нишаста, бо бетарафии осуда интизори вайронӣ бошанд ва худро бо ин бовар тасалли диҳанд, ки Худо қавми Худо дар рӯзи тафакқуд паноҳ хоҳад дод. Ҳаргиз чунин нест. Онҳо бояд дарк намоянд, ки вазифаи онҳост, ки барои наҷоти дигарон бо ҷидду ҷаҳди тамоми

меҳнат кунанд ва бо имони қавӣ барои мадад ба Худо назар дӯзанд. «Дуои бозътимод ва пурҳарорати шахси одил таъсири бисёр дорад».

«Ҳамиртуруши парҳезгорӣ қуввати худро тамоман аз даст надодааст. Дар он замоне ки хатари калисо ва афсурдагии он ба авҷи худ мерасад, он гурӯҳи хурде ки дар нур истодаанд, барои зиштиҳое ки дар ин сарзамин ба амал оварда мешаванд, нола ва фиғон хоҳанд кард. Аммо махсусан дуоҳои онҳо барои калисо боло хоҳад рафт, зеро аъзои он ба тариқи ҷаҳон рафтор мекунанд.

Дуоҳои ҷиддии ин андаки вафодор беҳуда нахоҳанд буд. Вақте ки Худованд ҳамчун интиқомгиранда берун ояд, Ё ҳамчунин ҳамчун муҳофизи ҳамаи онҳое хоҳад омад, ки имонро дар покии он нигоҳ доштаанд ва худро аз ҷаҳон доғдор накардаанд. Маҳз дар ҳамин вақт аст, ки Худо ваъда додааст интиқоми баргузидагони Худро бигирад, ки шабу рӯз ба сӯи Ё нидо мекунанд, ҳарчанд ки Ё муддати дароз бо онҳо сабр мекунад.

«Фармон чунин аст: “Аз миёни шаҳр, аз миёни Ерусалим бигзар ва бар пешониҳои он мардоне, ки барои ҳамаи нафратангезиҳое, ки дар миёни он ба амал меоянд, оху нола мекунанд ва фиғон мекашанд, аломат бигузор.” Ин оху нолакунандагон ва фиғонкашон суханони ҳаётро пеш мегузоштанд; онҳо маломат мекарданд, панд медоданд ва илтиҷо менамуданд. Баъзе аз онҳое ки Худоро беҳурмат карда буданд, тавба карданд ва дилҳои худро дар ҳузури Ё фурутан сохтанд. Аммо ҷалоли Худованд аз Исроил дур шуда буд; гарчанде ки бисёре ҳанӯз шаклҳои зоҳирии динро нигоҳ медоштанд, қудрат ва ҳузури Ё намерасид». Шаҳодатҳо, ҷилди 5, 207–210.

Барои дуруст чудо ва фаҳмидани рӯёи муҳрғузориё, ки тавассути Ҳизқиёл баён шудааст, зарур аст, ки чор насли Адвентизм дарк карда шаванд. Хоҳар Уайт порчаеро, ки мо баргузидаем, бо ишораи бевосита ба боби нӯҳуми Ҳизқиёл оғоз мекунад, ва қисми интиҳобкардаи мо низ бо ишораи мустақим ба боби нӯҳуми Ҳизқиёл анҷом меёбад. Дар он порча ӯ дар бораи Ҳизқиёл мегӯяд: «Набӣ, ки ба тӯли асрҳо менигарист, ин замонро дар пеши рӯёи худ дида буд». Ҳизқиёл вазъиятҳоро дид, ки ҳангоми муҳрғузории саду чилу чор ҳазор ба вуқӯ меоянд.

Дар мақолаи қаблӣ мо бо се порчаи мушаххас аз Рӯҳи Нубувват муайян намудем, ки «майзадагони Эфроим»-и Ишаё, ки дар ин порча ҳамчун «пирон» шинохта шудаанд ва ки дар ҳар ду порча роҳбарияти Ерусалимро (Адвентизмро) намояндагӣ мекунанд, наметавонанд бубинанд, ки бояд зуҳури пурқудрати қудрати Худо, мисли солҳои пешин, ба вуқӯ ояд. Дар ин порча ҳуди ҳамон зуҳури қудрати Худо, ки онҳо дидани онро рад мекунанд, ҳамчун ҷузъе аз доварии илоҳӣ, ки бар онҳо оварда мешавад, ба вуқӯ хоҳад омад, зеро гуфта шудааст, ки «мардум бояд қудрати илоҳиро ба таври ошкоро зоҳиршуда медиданд, то ки онҳо бе узр бимонанд».

Адвентизми Лудикия намехоҳад зуҳури борони охирро, ки аз 11 сентябри соли 2001 ба пошидан оғоз кард, бубинад; аммо онҳо авҷи он боришро хоҳанд дид, вақте ки паёми Нидои Нисфи Шаб дар рӯзҳои охир такрор карда мешавад. Он паём Ислом — Войи сеюм аст. Магар роҳбарияти Исроили қадим, ки нав Масеҳи худро маслӯб карда буданд, надиданд, ки чӣ гуна Рӯҳулқудс дар Панतिकост фуру рехта шуд?

Ин порча калисоро муайян мекунад, ки мувофиқи матн Ҳизқиёл онро ҳамчун Ерусалим тасвир менамояд; ва аъзои даруни калисо (Ерусалим) дар муқобили «як гурӯҳи хурд» гузошта мешаванд, ки онҳо инчунин ҳамчун касоне шинохта мешаванд, ки «дар нур роҳ мераванд» ва «он чанд нафари вафодор» мебошанд. Китоби Муқаддас таълим медиҳад, ки «бисёрон» даъват мешаванд, аммо «камон» баргузида мегарданд. Мавзӯи ин порча инчунин ғзаби Худо ро бар мегирад, ки бар қавми Ё оварда мешавад. Ин мардум довариҳои худро бар худ овардаанд, аммо Худо бо таъкиди равшан мефармояд, ки ин фариштагони Ёянд, ки кори ҳалокатро анҷом медиҳанд. Худо ҳаргиз дурӯғ намегӯяд, ва Ё ваъда додааст, ки ин Ёст, ки гуноҳи одамнро то насли сеюм ва чаҳорум ҷазо медиҳад. Нисбат додани иҷрои доварӣ ба ҳар касе ғайр аз Худо, инкори ҳислати Ёст ва чунин маъно медиҳад, ки гӯё Ё дурӯғгӯст.

Пора баён мекунад, ки вақте фариштагони ҳалокатбори Ҳизқиёл ба гузаштан аз миёни Ерусалим оғоз мекунанд, маҳз ҳамон вақт «хидмати ғзаби Ё оғоз меёбад». Ғзаби Худо аз Ерусалим оғоз меёбад, ки он калисои Ёст, яъне Адвентизми Лоадикия.

Зеро вақти он расидааст, ки доварӣ аз хонаи Худо оғоз ёбад; ва агар аввал аз мо оғоз шавад, пас анҷоми касоне ки ба Инҷили Худо итоат намеkunанд, чӣ хоҳад буд? 1 Петрус 4:17.

Ғзаби Худо аз ҷониби фариштагони Худо ба анҷом мерасад, ва чун кори онҳо оғоз меёбад, ба онҳо амр карда мешавад, ки «зарба занед», ба ҳама, ва «ҷашми шумо раҳм накунад, ва шафқат наварзад: пирону ҷавоннро, ҳам духтаронро, ҳам кӯдакони хурдсолро, ва ҳам занонро тамоман бикушед; аммо ба ҳеҷ касе ки бар Ё аломат аст, наздик нашавед; ва аз муқаддасгоҳи Ман оғоз кунед». Ғзаби Худо аз ҷониби фариштагони муқаддас ба иҷро мерасад, ва нуктае ки мо мехоҳем дар ин ҷо муайян намоем, ин аст, ки оғози хизмати ғзаби Худо дар насли чорум ба анҷом мерасад.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

Ва дар рӯзи қурбонии Худованд чунин хоҳад шуд, ки Ман бар мирон, бар фарзандони падшоҳ ва бар ҳамаи онҳое ки либоси бегона дар бар кардаанд, ҷазо хоҳам дод. Ва дар ҳамон рӯз Ман ҳамчунин ҳамаи онҳоро ҷазо хоҳам дод, ки бар остона меҷаҳанд ва хонаҳои хоҷагони худро аз зӯроварӣ ва фиреб пур месозанд. Ва дар он рӯз чунин хоҳад шуд, мегӯяд Худованд, ки аз дарвозаи моҳӣ садои нола, ва аз маҳаллаи дуҷум овози фиғон, ва аз теппаҳо шикасти азим хоҳад буд. Эй сокинони Мактеш, нола кунед, зеро тамоми қавми тоҷирон набуд шудаанд; ҳамаи онҳое ки нуқра мебардоранд, маҳв гардидаанд. Ва дар он вақт чунин хоҳад шуд, ки Ман Ерусалимро бо ҷароғҳо тафтиш хоҳам кард ва он мардонро, ки бар таҳшини худ ором гирифтаанд, ҷазо хоҳам дод; онҳое ки дар дили худ мегӯянд: Худованд на некӣ хоҳад кард ва на бадӣ хоҳад кард. Сафанё 1:8–12.